

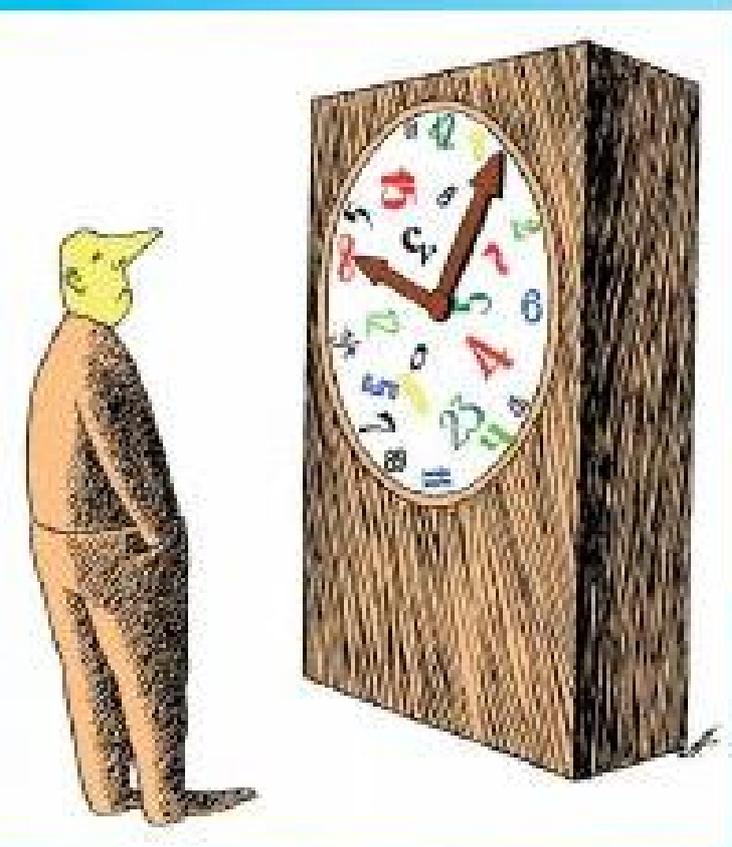

ВОЖОК

Часопис сатири і гумору

№ 12 (снежань)

2012

Странку ўпрыгожвалі малюнкамі мастакоў
Міхаіла ПРЭЛЯ, Арсэды ГУРСКАГА,
Уладзіміра ЧУПІЗАВА.

З НОВЫМ ГОДАМ!

Смяшынкі, пачутыя пад навагодняй ёлачкай

Новы год

- Што такое Новы год?
- Гэта вячэра, якая паступова пераходзіць у сняданак.

Прафесіянал

- Сёння за гэтым святоточным сталом сабраліся толькі самыя блізкія і родныя людзі. Таму, на жаль, будзе вельмі цяжка справакаваць бойку. Але я, сябры, прафесіянал...

Якая розніца...

- Як, унучачка, жыве твой грэйпфрут?
- Бабуля, колькі можна паўтараць – не грэйпфрут, а бойфрэнды.

Няма інгрэдыентаў

- За навагоднім сталом:
- Аксанка, які смачны торт!
 - У магазіне купіла...
 - А сама такі змагла б спячы?
 - Пятро, ты смяешся? З чаго? У нас жа няма ні глюканату натрыя, ні Е 517, ні Е 829, ні Е 1452!..

Даслаў Міхась СЛІВА,
г. Рагачоў.

Віншuem з ганаровым званнем!

У адным з мінулых нумароў нашага часопіса мы шчыра і весела павіншавалі нашага даўняга сябра, члена рэдакцыйнай калегіі, начальніка ўпраўлення культуры Мінскага аблвыканкама А. Л. Акушэвіча з 60-годдзем. І вось з'явілася новая прыемная нагода для пажаданняў: Указам Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь Анатолю Леанідавічу Акушэвічу прысвоена ганаровае званне «Заслужаны дзеяч культуры Рэспублікі Беларусь». Рэдакцыя і рэдакцыйная калегія «Вожыка» выказваюць Анатолю Леанідавічу сардэчныя віншаванні, жадаюць новых поспехаў і дасягненняў у развіцці культуры і мастацтва Мінскай вобласці, а таксама спадзяюцца на пашырэнне сувязей паміж нашым часопісам і ўстановамі культуры сталічнага рэгіёна.

Малюнкi Алегi КАРПОВIЧА.

– Каго ж нам павіншаваць?..

Малюнкi Аляксандра КАРШАКЕВIЧА.

ВІНШАВАННЕ

Віншуем з Новым годам! Жадаем шчасця, здароўя, хлеба, солі, цукру, запалак, мыла і – шампанскага!...

АБ'ЯВА

Патрабуюцца Дзед Мароз і Снягурка для работы па зменным графіку: 1 дзень – працоўны, 364 дні – выхадныя.

Нешта мне апошні час шкляныя шарыкі і лямпачкі сняцца.

2

Малюнкi Юрыя МІХАЙЛАВА.

АБ'ЯВА НА ЁЛАЧНЫМ КІРМАШЫ

Пакупнік, памятай! У каго дома стаіць штучная ёлка, да таго прыйдзе несапраўдны Дзед Мароз з фальшывым падарункам!

ПРЫКМЕТА

Як Новы год сустрэнеш – так табе і трэба!

НАВАГОДНЯЕ МЕНЮ

1. Халадзец на ражне.
 2. Салата з лісця (асенняга).
 3. Селядзец з цыбуляй і зялёным яйкам.
 4. Аўсянка «Сэр».
 5. Пельмені ручной лепкі (скульптар невядомы).
 6. Катлеты паравыя (качагар дадаецца).
 7. Рыльца ва ўласным пуху.
 8. Яечня «Зязюліны слёзы».
 9. Бульба фры і бульба фо.
 10. Торт арэхавы (у шалупайках).
 11. Колца заварное (з аметыстам).
 12. Гарбуз абабраны.
 13. Збіцень «Месершміт» (па-нямецку).
- Р. S. Ананасы ў шампанскім – няма (не пралезлі ў бутэльку).

Прачытаў, пажадаў і пакаштаваў Жан Пакляк,
г. Мінск.

Пастка зачынілася

Мінск. Усе ведаюць, што мышы любяць сыр і што гэты прадукт з'яўляецца добрай прынадай для пасткі. У такі «капкан»і папаліся злодзеі, якія са студзеня па кастрычнік гэтага года займаліся нелегальным вывазам сырамалочнай прадукцыі за межы Беларусі. За гэты перыяд махляры атрымалі даход больш чым 10 мільярдаў рублёў. Фінансавыя міліцыянеры злавілі іх, калі тыя спрабавалі сцягнуць кавалак сыра (між іншым, вагой 20 тон) у Расію.

Пастка зачынілася. «Адчынілася» крывінальная справа.

Казка пра шыны

Мінск. Жылі-былі ў Расіі шыны. Пачулі яны аднойчы, што ў Беларусі дарогі лепшыя, і вырашылі праверыць гэта. Дакументаў у іх, зразумела, не было, таму трапілі шыны ў нашу краіну незаконна, а жыць вырашылі на рынку. Сабралася іх ажно каля двух з паловай тысяч. Жылося добра, ніхто не крыўдзіў, многія ў добрыя рукі трапілі... Менавіта такую казку расказалі ўладальнікі палаткі з шынамі супрацоўнікам міліцыі на адным сталічным аўтамабільным рынку, калі да іх прыйшлі з праверкай.

У выніку шыны адправілі ў часовы «прытулак», а матэрыялы па справе перададзены ў суд.

Залатая агароджа

Асіповіцкі раён. Нянакш, як залатой палічылі кантраляры агароджу з жалезабетонных пліт на малочнаварнай ферме ў вёсцы Карытнае. І нездарма: заказчык (СВК «Калгас «Карытнае») пераплаціў падрядчыку (ПВУП «Шев-дзев») за ўстаноўку агароджы амаль 240 мільёнаў рублёў!

Зараз разглядаецца пытанне пра тое, каб прыцягнуць да адказнасці і «шчодры» калгас, які не лічыць бюджэтных грошай, і прагнага прыватніка, які згубіў ім лік.

Чыстыя грошы

Мінск. «Хімчыстку» для «брудных» грошай арганізавала ў сталіцы буйная злачынная група. Арыентаваліся аферысты на прыватныя кампаніі і прапускарлі грошы праз разліковыя рахункі чатырох неіснуючых ілжэпрадпрыемальных структур. Усяго за два гады яны адмылі звыш 65 мільярдаў рублёў.

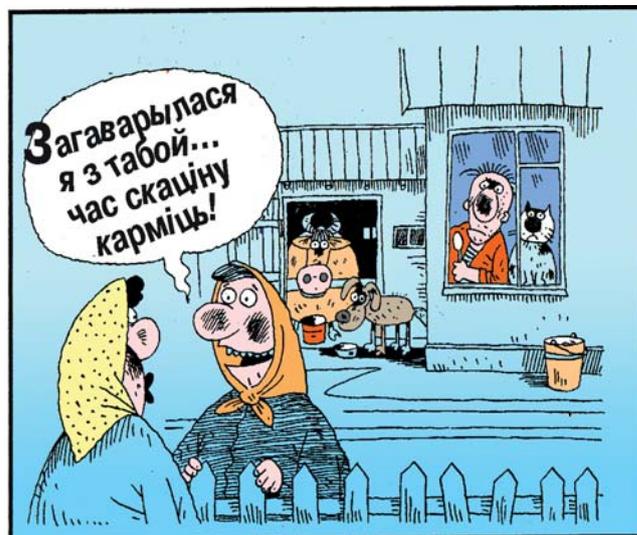
Незаконнае «мыццё» спынілі фінансавыя міліцыянеры, а таксама правялі вобыскі, канфіскавалі пячаткі і бланкі, грашовыя сродкі на суму больш за 150 тысяч долараў. Пачалася аперацыя «Чыстыя грошы».

**Па матэрыялах прэс-цэнтра
Камітэта дзяржаўнага кантролю
Рэспублікі Беларусь.**

Мялюнак Вікенця ПУЗАНКЕВІЧА,
тэма Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Мялюнак Пятра КОЗІЧА.

Братка Вожык! Заўсёды з нейкай павагай адносіўся да людзей, якія могуць зарабляць грошы, як кажучь, з паветра. Нават не ведаю, як у іх гэта атрымліваецца. Нядаўна зайшоў у магазін у цэнтры сталіцы і трапіўся мне на вочы наступны прадукт. Не ўтрымаўся – купіў, грошай не пашкадаваў. Можа, і сапраўды гэты поліэтылен з пухіркамі дапаможа зняць стрэс пасля цяжкага працоўнага дня?

Міхась СТРИЖ,
г. Мінск.

Вожык нішч...

Ад рэдакцыі. Сапраўды, Міхась, за кашалёк вас ніхто не цягнуў. Што ж тычыцца зняцця стрэса, то хутчэй правярайце і дзяліцеся досведам. А яшчэ добраму настрою надзвычай спрыяе вясёлы смех і, вядома, часопіс «Вожык»!

Дружа Вожык! Звяртаюся да цябе са сваёй бядой. Прыехала я ў чацвер у сталіцу да дачкі, бо ў пятніцу патрэбна было да ўрача схадзіць. На наступны дзень забегла ў 12 гадзін на Маскоўскі вакзал, каб купіць білеты на вэчэрні рэйс. І што ты думаеш? Іх ужо не было! І з такой неспадзяванкай я сутыкаюся не першы раз.

Можа ты, мой калючы дружа, даведаешся, чаму адміністрацыя вакзала не задумваецца пра тое, каб даваць нейкія дадатковыя рэйсы на такія нагружаныя дні? Мяркую, што не мне адной у гэты дзень прыйшлося хутка мяняць свае планы і думаць пра тое, як даехаць дахаты. У тым ліку карыстацца паслугамі нелегальных перавозчыкаў.

Юлія ГАБРУСЕВА,
г. Вілейка.

ЭФФЕКТ

- ✓ Радужное восприятие действительности.
- ✓ Активизация жизненных сил.
- ✓ Эмоциональная релаксация.
- ✓ Стимул к решению сложных задач.
- ✓ Рефлекторный массаж подушечек пальцев.
- ✓ Достижение гармонии с окружающим миром.

Рекомендуется для ежедневного использования.

Мялюнак Андрэя СКРЫННІКА.

НА ДОТЫ

Тэлефонная размова пад Новы год:
 – Алё, гэта страхавая кампанія? Скажыце, мы можам застрахаваць дом па тэлефоне?
 – Не, гэта немагчыма. Але зараз да вас прыедзе наш прадстаўнік і заключыць з вамі дагавор.
 – Добра. Толькі хутчэй, бо ў нас ужо дагарае ёлка і пачынае дыміцца канапа!

– Як табе не сорамна: сысці пад самы Новы год у кафэ і не вярнуцца. Я ўсю ноч не заплюшчыла вачэй!
 – А ты думаеш, я іх заплюшчыў?

31 снежня позна вечарам сын падыходзіць да маці і кажа:
 – Давай, калі будзе палова дванаццатай, закрывым: «Новы год! Новы год!»
 – Навошта?
 – А хай нашы суседзі думаюць, што да нас Новы год раней прыйшоў!

Раніца 1 студзеня.
 На сталае запіска: «3 Новым годам!»
 Р. S. Расол у халадзільніку.
 Р. Р. S. Халадзільнік на кухні».

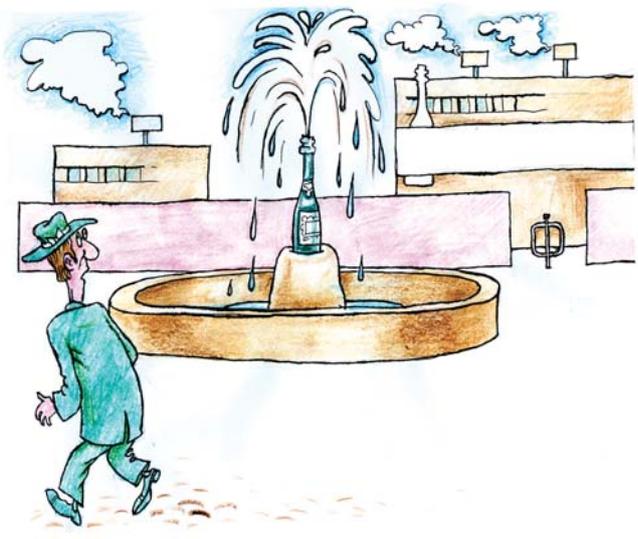

– Табе колькі гадоў?
 – Угадай!
 – А колькі разоў ты глядзеў фільм «Ирония судьбы, или С лёгким паром»?
 – Ну, разоў дваццаць.
 – Значыць, табе дваццаць гадоў.

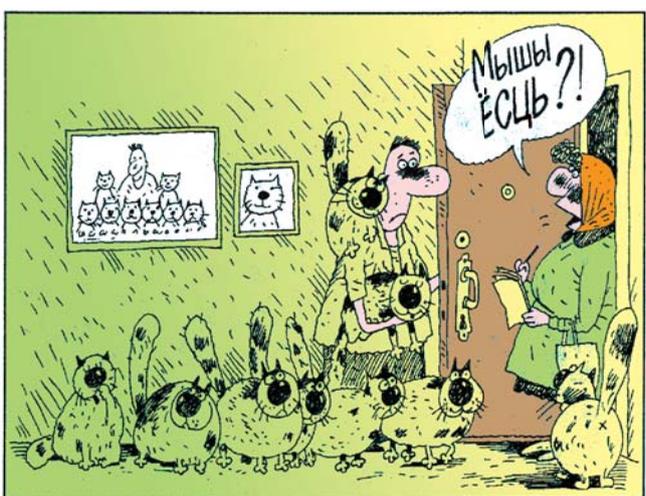

Пасля сустрэчы Новага года жонка высвятляе з мужам, каму з іх мыць посуд. Урэшце вырашае:
 – Давай цяпер мыць посуд па чарзе! У гэтым годзе твая чарга.

Адказы: 1. Канфэці. 2. Іголка. 3. Абортка. 4. Афіцыянт. 5. Тамніца. 6. Абсравалынік. 7. Кумпяк. 8. Кудця. 9. Ядловец. 10. Цуд. 11. Дракон. 12. Нос. 13. Снягурка. 14. Астролат. 15. Град. 16. Дзеёрт. 17. Трапелюс. 18. Сяр. 19. Рэстаран. 20. Ноч. 21. Чайновард. 22. Дуб. 23. Алмаз. 24. Змяя.

Малюнак Вікенція ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Малюнак Аляксандра КАРШАКЕВІЧА, тэма Валянціны ГАРБАЧУК.

ВЫКЛЮЧАЙНІК

Перш чым выбегчы на двор,
выключ электрапрыбор!

Гэты выпуск баявога лістка падрыхтаваны з дапамогай Міністэрства па надзвычайных сітуацыях і мастака-карыкатурыста Алега Папова.

Часопіс «Вожык» запрашае сваіх чытачоў прыняць удзел у стварэнні новых выпускаў «Баявога лістка». Чакаем ад вас вясёлых двухрадکوўяў і малюнкаў на тэму небяспекі на рабоце і дома.

Светлавокая варажба

Іранеска

Марысі – трыццаць гадоў. Здаецца, у жыцці ўсё добра: працуе медсястрой, мае кватэру. А вось у асабістым жыцці чамусьці не шчасціць. Усе сяброўкі даўно замужам, гадуюць хто адно, а хто двое ці нават трое дзяцей, а Маша адна, як той пень. Праўда, некалькі разоў на гарызонце замільгацела белая фата і для яе, але лёс склаўся інакш. А тут яшчэ, як на тое ліха, на вяселлі сяброўкі (дарэчы, апошняй, хто дзяліў з ёй «халасцяцкае» жыццё) злавіла букет. Гэта і стала апошняй кропляй.

Пачала Марыся думаць, што рабіць, каб пазбавіцца нарэшце ад гэтай адзіноты ды пераняць свайго прынца на белым кані. А тут якраз навагоднія святы не за гарамі – самы час, каб даведацца пра свой лёс. Можна і бот пакідаць, каб паглядзець, з якога боку прыйдзе жаніх, і пакапаць воскам у ваду, каб потым доўга ўглядацца ў незвычайныя фігуры, але ўсё гэта здавалася нейкім несур'ёзным.

Дапамагла сяброўка:

– Слухай, у мяне ёсць знаёмая варажба, сама да яе не адзін раз звярталася, жанчына – супер! Вось табе яе нумар тэлефона. Завуць Інга. Скажы, што ад мяне, прыме без чаргі.

Марыся адразу ж пазваніла і дамовілася пра сустрэчу ў пятніцу (па словах варажбіткі, гэта самы спрыяльны дзень, каб дазнацца пра свой лёс).

Амаль цэлы тыдзень дзяўчына мецца сабе не знаходзіла. Што скажа Інга? Якая праблема крыецца ў Марысі? Як можна гэтага пазбавіцца? І ўвогуле, што яе чакае?

І вось нарэшце настаў момант «Х». Марыся ў прызначаны час прыйшла да варажбіткі. Таямнічае абсталяванне дома, на сценах развешаны нейкія

травы, талісманы – словам, антураж адпаведны.

– Сядай! – паблажліва сказала варажба. – Завуць мяне Інга. На чым варажыць будзем: кава, карты, экзотыка?

– Экзотыка? Гэта як? – здзівілася дзяўчына.

– Ёсць у мяне каменчыкі спецыяльныя. Загаворваеш іх словамі адмысловымі і кідаеш на стол. Як лягуць – такі і лёс.

– Не, гэта неяк вельмі складана. Можна, лепш карты?

– Карты дык карты. Табе вырашаць, – з гэтымі словамі варажба падышла да паліцы, узяла адтуль шкатулку, у якой ляжалі старыя, пашарпанія карты. Запаліла духмянасці, прайшла па ўсім пакоі, абдаючы Марысю едкім дымам, ад якога закруцілася галава, потым завесіла акно, запаліла свечкі.

«Прафесіянал!» – толькі і падумала дзяўчына.

– Карты як раскладваць будзем: на мужчыну, на лёс? Калі пажадаеш, то і прываражыць магу каго-небудзь, толькі для гэтага асабістая рэч патрэбна.

– Мне лепш на лёс... – ледзь чутным голасам адказала Марыся.

– Здымі да сябе, – сказала Інга і працягнула старанна перамяшаную калоду карт. – Гадоў табе колькі, што ўвогуле прывяло да мяне? – як бы між іншым спытала варажба.

– Трыццаць нядаўна споўнілася, ды вось асабістае жыццё не ладзіцца. Мужчыны нейкія з'яўляюцца, ды, відаць, характарам не сходжуся з імі, – як пад гіпнозам выдала Марыся.

– Трыццаць, мужчыны, характар, – ціха паўтарыла Інга, расклад-

ваючы карты на два акуратныя стосікі. – Бачу, не так даўно быў ў цябе цяжкі пераломны момант, перажывала моцна. Смутак... Яшчэ смутак, – паказвала на карты варажба. – Свята бачу, але не ў радасць яно табе было. У цябе калі дзень нараджэння?

– Другога верасня. А свята – гэта я нядаўна ў сяброўкі на вяселлі была ды яшчэ і букет злавіла, – ледзь стрымліваючы слёзы, пралапатала Марыся.

– Тады зразумела! Мабыць, гэтае вяселле мне карты і паказваюць. Тут яшчэ зайздрасць бачу.

– Канешне! Гэта ж была апошня незамужняя сяброўка! – з горыччу ў голасе сказала дзяўчына.

Варажба сабрала карты, раскідала іх па-іншаму і прадоўжыла:

– Зараз пра тое, што ёсць: праблемы, але невялікія – бачыш, пікі выпадаюць. І грошы будзеш аддаваць!

– Сапраўды, буду. Мне ж крэдыт хутка аплачваць! – ледзь не пляскаючы ў далоні, закрычала Марыся.

– Цішэй, цішэй! Хлопца бачу са светлымі вачыма, перажывае ён чагосьці, – Інга паглядзела ў вочы дзяўчыны і прадоўжыла: – З-за дзяўчыны са светлымі вачамі. Хто ведае, можа, і ты гэта.

Пасля гэтых слоў Марыся заззяла, а шчокі зачырванеліся. Інга расклала карты ў трэці раз:

– Зноў бачу хлопца са светлымі вачамі, падабаецца яму нехта. А яшчэ і кароль цёмны – брунет, дык у яго ўвогуле каханне на сэрцы...

Варажба яшчэ нешта гаварыла, але Марыся яе не чула. Яна лунала ў марах: нарэшце пачула тое, што хацела.

Сеанс скончыўся. Дзяўчына «позолотила ручку» Інге і з добрым настроем пакінула кватэру. Марыся не ішла па вуліцы, а нібыта плыла з горда ўзнятай галавой і свяцілася, нібы зорка. Дзяўчына ішла з упэўненасцю, што зараз на яе глядзіць ці брунет, ці хлопец са светлымі вачамі...

Наталля КУЛЬГАВАЯ.

Кандуктар-кантралёр:
— Год зайца даўно прайшоў, а ты ўсё нахабнічаеш.

Малюнак Міколы ПРГЕЛЯ.

УСМЕШКІ

Нахлебнік

Вясковы паштальён прынёс бабулі пенсію. У гэты час з печы злазіць яе сын — мажны дзяцюк гадоў за сорок — і радасна ўсклікае:

- Эх, каб маці яшчэ гадоў дваццаць пражыла!..
- А чаму менавіта столькі? — дзівіцца паштальён.
- Бо тады ўжо я сам буду атрымліваць пенсію.

Ведае слабінку

- Паміж мужам і жонкай:
- Толя, ты мяне кахаеш?
 - Кахаю, але ж ты сёння ўжо купіла сабе сумачку! Што яшчэ хочаш?
 - Нагледзела ў краме цудоўныя чаравічкі!..

Бабуліна радасць

- Гутараць дзве бабулі:
- Ваш унучак размаўляе?
 - Пакуль што не.
 - А наш Юраська ўжо гаворыць!..
 - І што ж ён сказаў?
 - Баба — бяка.

Несумяшчальнасць

Муж разводзіцца з жонкай. Тлумачыць:

- У нас несумяшчальнасць.
- Як гэта? — удакладняе суддзя.
- Я хачу піць гарэлку, а жонка — забараняе.

Шчасліччык

- Размаўляюць два супрацоўнікі.
- Шанцуе нашаму Мікалаю Адамавічу!
 - Чаму?
 - Жыве на ўсім гатовым: раней быў начальнікам, цяпер — у турме.

Каб пазналі

- Навошта ты зняла акуляры? — недаўменна пытаецца муж у жонкі, седзячы за рулём новага моднага аўта.
- Баюся, што ў акулярах мяне сяброўкі не пазнаюць!..

Прасі, як я...

- Цябе так цудоўна апранае муж! — з захапленнем гаворыць маладая жанчына знаёмай. — А ў майго скнары ніяк не выпрасіць абноўку...
- А калі ты просіш?
- Днём, безумоўна.
- А ты прасі ноччу, як я...

Свая іерархія

- Сусед, чаму ты аднаго сабаку трымаеш на вуліцы, а другога — у хаце?
- Бо дварняк сцеражэ пародзістага...

Папярэдзіў

- Званок у дзверы. На парозе — сантэхнік. П'янены, ускудлачаны, ледзь на нагах трымаецца. Тлумачыць гаспадыні:
- Вы мяне выклікалі тры дні таму.
 - Дык я зайшоў сказаць, што сёння я да вас не прыйду...

Уважлівая прычына

- Размаўляюць два знаёмыя:
- Чуў, што ты дрэнна жывеш з жонкай, крыўдзіць яна цябе. Чаму тады не падаеш на развод?
 - Жонкі баюся...

Дамогся

- Нарэшце наш Артур супакоіўся, перастаў чапляцца да Вікі.
- А што здарылася?
- Ажаніўся з ёю!..

Даслаў Міхась СЛІВА,
г. Рагачоў.

Малюнак Алега ПАПОВА.

Руслан БОГУШ

Калі трынаццаць — шчаслівае чысло

Хоць Руслан БОГУШ і нарадзіўся 13 ліпеня 1971 года (здавалася б, трынаццаць — нешчаслівая лічба), але яму пашчасціла з'явіцца на свет з пачуццём гумару. Таму замест плача ў вёсцы Дзераўное, што на Стаўбцоўшчыне, радзіме будучага гумарыста, чуўся гучны смех. Як з гарматы. Так ён рагатаў і ў школе, і ў Сувораўскім і артылерыйскім вучылішчах, і нават на архітэктурным факультэце БДПА. Хоць Руслан Мікалаевіч і не вучыўся на мастака, але як прафесійны архітэктар па-майстэрску валодае алоўкам.

Карыкатуры Руслана Богуша, з яго спецыфічным бачаннем рэчаіснасці не пакінуць абыякавым нікога. Смех мае шмат адценняў і фарбаў. Часопіс «Вожык» прапануе сваім чытачам пазнаёміцца з яшчэ адным «штрыхом» айчыннай карыкатурыстыкі.

Р. С. На фотаздымку вы бачыце, як па-майстэрску «пяча» карыкатуры Руслан Богуш. Можа, таму яны часам атрымліваюцца з «прыгарачкай».

СКЛЕРОЗ НАПАЎ

3 натуры

Каго абдымаць дзеду?

Сустракаюцца сябры
Анатоль і Косця.
У адным жылі двары
Хлопцы ў маладосці.

— Добры дзень! Трымай руку!
А ці праўда гэта:
Выдаў замуж ты дачку?
Скора станеш дзедам.

— Дзедам быць — заўжды гатоў,
Не аб тым бядую:
Давядзецца шмат гадоў
Абдымаць бабулю!

Святлана БЫКАВА,
г. Заслаўе.

Марына — пенсіянерка. Вольнага часу хапае, таму любіць вышываць крыжыкам. Час непрыкметна ляціць, і сабе асалода на душы, і рукам занятак...

Села аднойчы Марына вышываць. Раптам чуе: куры раскудахталіся. «Няўжо сабака Рыжык курэй латошыць?!» — маланкай сіганула трывожная здагадка. Кінула кабета свой занятак і спехам выбегла на двор. Не, усё спакойна. Нясуцца куры, таму і кудыхчуць.

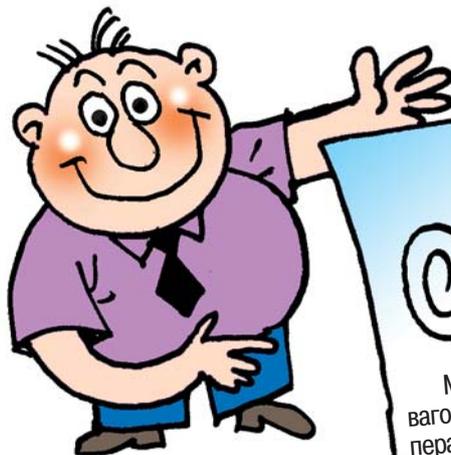
Марына вярнулася ў хату, села вышаваць — а напарстка няма, як скрозь падлогу праваліўся. Агледзелася вакол, усё ператрэсла, напарстка як не было, так і няма. Куды ён знік? Без яго пры вышыванні, як без рук.

Хацела ўжо кабета да суседкі ісці ў пазыкі, аж раптам убачыла нарэшце згубу. Ды дзе? На сваім пальцы!

Засмяялася Марына, махнула рукой:

— Смех бабу валяе! Склероз напаў, ой, склероз!..

Міхал ШУЛЬГА,
Буда-Кашалёўскі раён,
г. п. Уваравічы.

АБ'ЯВА

Мужчына-мацак ростам у 160 сантыметраў, вагою ў 140 кілаграмаў без шкодных звычай і не пераборлівы ў ядзе шукае сваю адзіную, сваю працавітую пчолку. Званіць толькі дзяўчатам і адзінокім жанчынам ва ўзросце да 30 гадоў, якія маюць высокааплачваемую працу, жыллё з усімі выгодамі, салідны рахунак у банку.

Абяцаю той, якая стане маёй абранніцай, поўную свабоду. Не буду перашкаджаць ёй завіхацца ў кватэры, хадзіць у магазіны (па прадукты!), працаваць у выхадныя. Турбаваць буду толькі ў выключных выпадках (карміць мяне трэба не больш як пяць разоў на дзень). Заўважу, што са мной не будзе ніякіх клопатаў: умею не блытацца пад нагамі і спаць 12 гадзін у суткі. Таксама магу цэлы дзень сядзець у крэсле і глядзець тэлевізар. Словам, я — твая залатая знаходка. Чакаю цябе, мая адзіная, мая працавітая пчолка!

Пятро Труцень, вёска Закідалаўка, хата без даху.

У друк перадаў Віктар ЛОЎГАЧ,
Гомельская вобласць,
г. п. Акцябрскі.

Малюнак Леаніда ГАДУНА, тэма Міхася СТЭФАНЕНКІ.

Так атрымалася, што на кнігу Барыса Кавалерчыка «Игра слов» у рэдакцыю «Вожыка» прыйшлі амаль адначасова дзве рэцэнзіі. «Дык гэта ж выдатна! – усклікнулі мы. – Выдатна, калі выхад кнігі заўважаюць, выдатна, калі ацэньваюць і чытаюць! А тое, што рэцэнзіі напісалі калегі па пярэ, да таго ж землякі – радасць для аўтара двойная». «Вожык» шчыра віншуе Барыса Лазаравіча з радаснымі падзеямі ў яго жыцці і жадае моцнага здароўя і творчага плёну.

А хто б спрачаўся!

Даўно і плённа працуе ў жанры сатыры і гумару Барыс Кавалерчык. Асабіста я запамніў гэтае прозвішча ці не з пялюшак. Так-так, не здзіўляйцеся: тата мой сам складаў байкі для калгаснай насценгазеты (тады гэта модна было), таму выпісаў «Вожык», каб ведаць, на каго раўняцца. Я ж, вядома, спачатку гартаў часопіс, а потым пачаў і чытаць. Менавіта са старонак «Вожыка» і прыйшоў да мяне Кавалерчык. Хіба ж гэтае прозвішча не запамніш?!

Ну, а потым пайшло-паехала: рос я, рос і сталёў аўтар. Неўзабаве яму стала цесна на старонках нашага «Вожыка», таму дабраўся ажно да маскоўскіх часопісаў «Крокодил», «Наука и религия», «Вокруг смеха», газет «Труд», «Аргу-

менты и факты», «Литературная газета». Не кажучы ўжо пра нашы рэспубліканскія выданні, у якіх любілі і шанавалі гумар. Трапіў ён і на старонкі калектывных зборнікаў.

А потым паднапружыўся, сабраў усе свае «малюпаснікі», далучыў да іх не адзін тузін гумарэсак – і атрымалася вясёлая і павучальная кніжка «Игра мыслей», выдадзеная на дзвюх мовах (Гомель, «Барк», 2007). Тады я ўжо добра ведаў Б. Кавалерчыка, нашы шляхі-дарогі часта перасякаліся ў бібліятэках, школьных і студэнцкіх аўдыторыях, а то і проста на гомельскіх вуліцах. Барыс Лазаравіч напэўна знаў, што абавязкова паскардзіцца ў чарговы раз на нашы газеты і часопісы, якія ўсё менш і менш друкуюць гумарыстаў, а я пагаджуся, падтрымаю яго і... параю выдаць новую кнігу.

Кнігарня «Вожыка»

На злосць нелюбіцам гумару і на радасць яго прыхільнікам! Б. Кавалерчык так і зробіць. Балазе, выдавецтва «Барк» у нашым Гомелі ледзь не побач з ягоным домам, таму рукапіс далёка неслі не давалося. Тым больш, як сам ён прызнаўся:

Кожны пісьменнік марыць трапіць у пераплёт, але толькі ў кніжны.

Такім чынам сёлета з'явілася другая кніга гэтага аўтара – «Игра слов». Кніга гумару і афарызмаў. Кніга, якую няварта прыбіраць з вачэй, яна павінна быць пад рукой, як кулінарная ў жонкі. Ага, сапсаваўся настрой – зазірні. Трэба некага «срезаць», як гэта зрабіў герой апавядання Васіля Шукшына – калі ласка!.. Адным мініяцюры, гісторыкі на любы выпадак і густ.

Неяк у «Литературной газете» была рубрыка «Пошла писать губерния» («Клуб 12 стульев»). Яе вядучы, аналізуючы дасланьня творы, узгадаў імя Б. Кавалерчыка. Вось што ён напісаў (пераклад мой. – Аўт.): «А вось друпі афарыст (не блытаць з аферыстам) – Барыс Кавалерчык з Гомельскай губерні Беларускай дзяржавы – парадваў нас нястрымным аптымізмам. Пра што сведчаць дзве ягоныя фразы:

Жанчына, якая цвіце, не выклікае алергіі.

Прыгажосць – грозная зброя жанчыны, якую яны выкарыстоўваюць у мірных мэтах.

Барыс Кавалерчык – майстар кароткай фразы».

А хто б спрачаўся! Пагартайце яго новую кніжку – і вы самі пераканецеся ў гэтым.

Васіль ТКАЧОЎ.

Многае – у нямногіх словах

Імя пісьменніка-сатырыка і гумарыста Барыса Кавалерчыка шырокавядома не толькі ў нашай краіне, але і далёка за яе межамі. На рахунку гэтага пладавітага аўтара больш за тры тысячы афарызмаў у 52-х перыядычных выданнях СССР, краін СНД і Беларусі.

І вось выйшла з друку новая кніга пісьменніка «Игра слов». Асноўны жанр, якім знакаміты Барыс Кавалерчык – афарызм. Іх у зборніку змешчана амаль паўтары тысячы! Тэмы самыя разнастайныя. Аўтару ўласціва парадаксальнасць мыслення, ён віртуозна валодае словам, пры гэтым улоўлівае ў навакольнай рэчаіснасці і ўмела ўзнаўляе камічнае. Справядліва сказана ў анатацыі кнігі, што «яго крылатыя словы – гэта адлюстраванне назіральнасці і ўмення іранічна паглядзець на рэаліі жыцця, выкрыць іх сутнасць». І міжволі ўспамінаецца выказванне Плуларха пра тое, што манеты, якія больш за ўсё цэняцца – тыя, што ўяўляюць найбольшую каштоўнасць пры найменшым аб'ёме: так і сіла мовы заключаецца ва ўменні выказаць многае ў нямногіх словах. Барыс Кавалерчык – сапраўдны майстар афарызма:

Жыццё – гэта барацьба. І даволі часта з самім сабой. У кожнага ў жыцці свая дарога. А ў некаторых і слаўны шлях. Маладосць даецца адзін раз. Другі раз можна толькі здзяцінець. Калі вецер у галаве, то нярэдка пуста ў кішэні.

Моцнае слова – наша слабасць.

Калі і вашым, і нашым, то часта і нікому.

У арсенале аўтара – іронія, гульня слоў, што апраўдвае назву кнігі:

Алкаголь зусім бяшкодны. Калі яго не ўжываць. Сярод аматараў выпіўкі нямала і прафесіяналаў.

У сваіх мініяцюрах (празаічных і паэтычных) і гумарэсках пісьменнік звяртаецца да звычайнай рэчаіснасці, да штодзённага жыцця, а не займаецца адшукваннем смешнага ў незвычайных персанажах і фактах. Ва ўсіх творах аўтар праявіў высокае майстэрства: адной фразай, а то і адным словам надае ўсяму тэксту нечаканы, востры, гранічна з'едлівы выраз. Хаця сатырычнае адлюстраванне з'яў рэчаіснасці любому пісьменніку – справа заўсёды рызыкаўная і няўдзячная. Але менавіта глыбокая, сапраўдная любоў да Айчыны і прымушае сатырыкаў пісаць пра недахопы і хібы навакольнага жыцця.

Пісьменнік сапраўды таленавіты. Жарты яго выдатныя, адна толькі прадмова «Давайце знаёміцца!» чаго варта. Таму Б. Кавалерчык можа не сумнявацца, што яго выказванне: «Я за лёгкі гумар, за ўсмешку на кожным твары і тоны здаровага смеху на душу насельніцтва» абавязкова падтрымаюць чытачы новай кнігі.

Міхась СЛІВА.

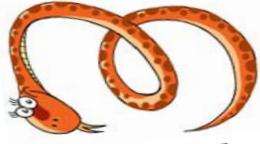

ВОЖАК

Часопіс сатыры і гумару

2018

Студзень

П	А	С	Ч	П	С	Н
1	2	3	4	5	6	
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Люты

П	А	С	Ч	П	С	Н
5				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28			

Сакавік

П	А	С	Ч	П	С	Н
9				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Ліпень

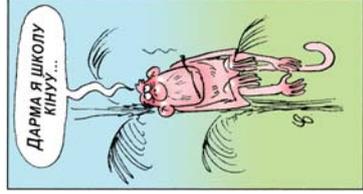
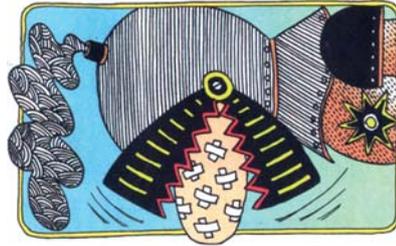
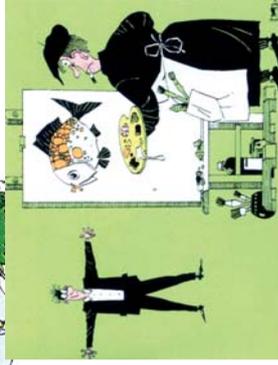
П	А	С	Ч	П	С	Н
27	1	2	3	4	5	6
28	8	9	10	11	12	13
29	15	16	17	18	19	20
30	22	23	24	25	26	27
31	29	30	31			

Жнівень

П	А	С	Ч	П	С	Н
31				1	2	3
32	5	6	7	8	9	10
33	12	13	14	15	16	17
34	19	20	21	22	23	24
35	26	27	28	29	30	31

Верасень

П	А	С	Ч	П	С	Н
35						1
36	2	3	4	5	6	7
37	9	10	11	12	13	14
38	16	17	18	19	20	21
39	23	24	25	26	27	28
40	30					

Красавік

П	А	С	Ч	П	С	Н
14	1	2	3	4	5	6
15	8	9	10	11	12	13
16	15	16	17	18	19	20
17	22	23	24	25	26	27
18	29	30				

Май

П	А	С	Ч	П	С	Н
18		1	2	3	4	5
19	6	7	8	9	10	11
20	13	14	15	16	17	18
21	20	21	22	23	24	25
22	27	28	29	30	31	

Чэрвень

П	А	С	Ч	П	С	Н
22				1	2	
23	3	4	5	6	7	8
24	10	11	12	13	14	15
25	17	18	19	20	21	22
26	24	25	26	27	28	29

Нашы індэксы:
ІНДЫВІДУАЛЬНЫ – 74844,

індывідуальны льготны
(для жыхароў сельскай мясцовасці: райцэнтры і населеныя пункты раёнаў) – 01380;

Кастрычнік

П	А	С	Ч	П	С	Н
40		1	2	3	4	5
41	7	8	9	10	11	12
42	14	15	16	17	18	19
43	21	22	23	24	25	26
44	28	29	30	31		

Лістапад

П	А	С	Ч	П	С	Н
44				1	2	3
45	4	5	6	7	8	9
46	11	12	13	14	15	16
47	18	19	20	21	22	23
48	25	26	27	28	29	30

Снежань

П	А	С	Ч	П	С	Н
48						1
49	2	3	4	5	6	7
50	9	10	11	12	13	14
51	16	17	18	19	20	21
52	23	24	25	26	27	28
	1	30	31			

БУДЬЦЕ РАЗАМ З «ВОЖЫКАМ»!

Нагадаем, што падпісца на часопіс «Вожык» (са студзеня 2012 года выходзіць кожны месяц) можна ў любым паштовым аддзяленні, а таксама ў магазінах РУП «Белсаюздрук».

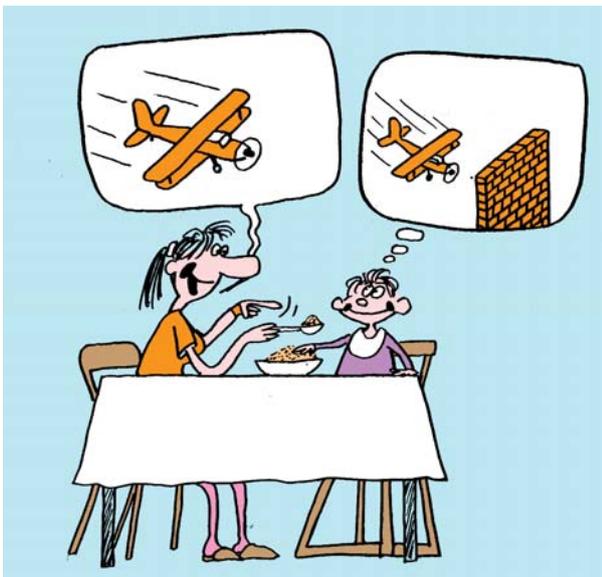
ВЕДАМАСНЫ – 748442,

ведамасны льготны
(для ўстаноў Міністэрства культуры, Міністэрства адукацыі) – 01381.

•Вернісаж

Аляксандр ПЯТРОЎ

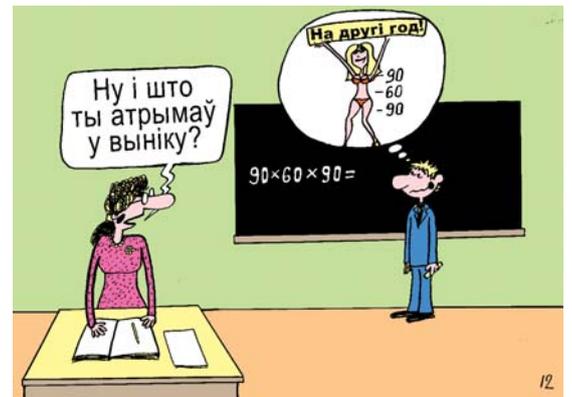
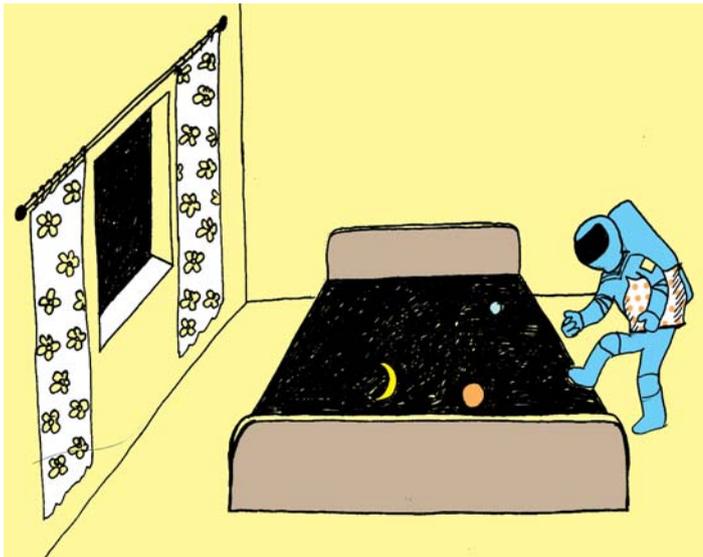
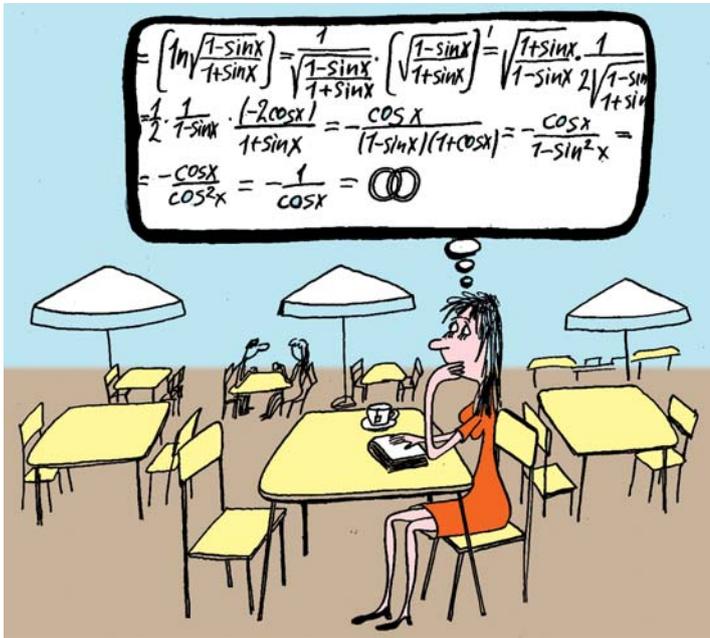
ПАДАРОЖНІК У ЧАСЕ

Мастак-карыкатурыст Аляксандр Пятроў любіць падарожнічаць... у часе. Яшчэ дашкольнікам ён вандраваў з датчанінам Херлуфам Бідструпам па старонках яго чатырохтомнага зборніка карыкатур, які захоўваўся ў дамашняй бібліятэцы. Затым Саша разам з мастакамі-карыкатурыстамі часопіса «Крокодил» Б. Яфімавым, Кукрыніксамі, М. Андріянавым і іншымі перанёсся ў савецкую рэчаіснасць. Ну, а затым Аляксандра Сяргеевіча чакала займальнае падарожжа ў часопіс «Вожык»...

Між тым, А. Пятроў не забываў вучыцца. Спачатку скончыў школу, потым, пасля службы ў арміі, – Мазырскі педінстытут (факультэт агульнатэхнічных дысцыплін і фізікі). Цяпер ён сам вучыць дзяцей у цэнтры тэхнічнай творчасці моладзі і зноў... вучыцца! На гэты раз у БДПУ імя М. Танка па спецыяльнасці «Практычная псіхалогія». (Таму не здзіўляйся, калі будзеце сустракаць у яго малюнках такія словы, як «псіхакарэкцыя» ці «арттэрапія».)

Сустрэча з Яўгенам Царковым, тагачасным мастаком часопіса «Вожык», запамнілася А. Пятрову на ўсё жыццё. Прагледзеўшы яго першыя вучнёўскія работы, Яўген Мікалаевіч аднёсся да маладога чалавека як да калегі-аднадумца. І адзначыў: «Стары, у тваіх малюнках ёсць галоўнае – ты адчуваеш час, у якім мы жывём». Гэты вопытны, таленавіты мастак адразу ўбачыў, што Аляксандр тонка разумее рэчаіснасць. А як іначай, калі А. Пятроў, падарожнічаючы ў часе з вядомымі мастакамі-карыкатурыстамі, звездаў і мінулае, і сучаснае, і нават будучыню. І цяпер можа толькі хітра ўсміхнуцца: «На ўсё свой час». Ну, а нам час прадставіць цікавага, арыгінальнага мастака з г. Слуцка Аляксандра Пятрова ў вожыкаўскім «Вернісажы»!

Навіны з МУС: матай на вус

Гора-шумахер

Чавускі раён. П'янага чалавека чамусьці заўсёды цягне на нейкія прыгоды. Заканчваюцца яны звычайна не вельмі добра. Шчасце, калі абыдзецца гузаком на ілбе.

А вось жыхар вёскі Дужаўка вырашыў так: калі ўжо прыгоды, дык такія, як у кіно! Каб пагоня, неверагодныя трукі, адрэналін у крыві... І, не доўга думаючы, украў машыну свайго аднавяскоўца. Але пакатаўся з ветрыкам нядоўга, бо на першым павароце ўрэзаўся ў слуп.

За гэтую вандроўку дужаўскаму гора-шумахеру пагражае да пяці гадоў зняволення. Дастатковы тэрмін, каб адмовіцца і ад гонак, і ад прыгод, і ад гарэлкі.

Гільдыя злодзеяў

Жодзіна. Жыў-быў адзін аматар фатаграфіі. Ён любіў не толькі глядзець на здымкі, але і марыў сам фатаграфавачь як прафесіянал. На

жаль, грошай на добрую апаратуру не хапала, а без яе прафесійныя фатаграфы не хацелі прымаць яго ў сваю «гільдыю». Тады аматар фатаграфіі вырашыў скрасці неабходную тэхніку ў магазіне. Прадумаў усю «кампазіцыю» крадзяжу, але не ўлічыў наяўнасць сігналізацыі і аператыўнасць міліцыянераў, якія і затрымалі яго на гарачым. Кажуць, злодзеі выказалі гатоўнасць прыняць яго ў сваю «гільдыю».

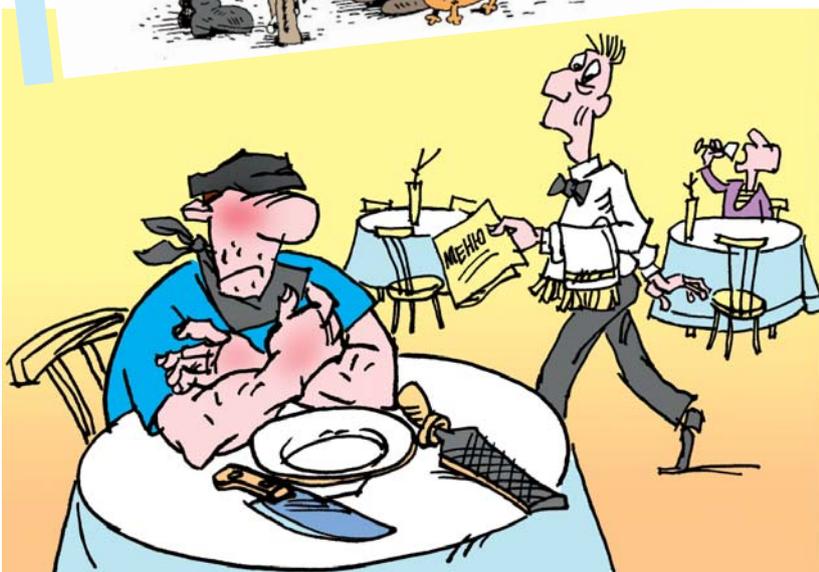

Незаконны гербарый

Вілейка. Чалавечаму воку заўсёды прыемна бачыць кветкі, вазоны ці іншую зеляніну. Тады зімою адразу ўспамінаецца лета, сонца, мора... Магчыма, менавіта з-за гэтага мясцовы жыхар пачаў вырошчваць дома каноплі, а таксама рабіць з іх гербарый. Праўда, супрацоўнікі міліцыі палічылі гэта хобі незаконным і канфіскавалі расліны, а яе ўладальніка затрымалі. Гербарый трапіў у справу як рэчавы доказ.

**Па матэрыялах
Упраўлення інфармацыі
і грамадскіх сувязей
Міністэрства ўнутраных спраў
і УС Мінскага аблвыканкама.**

Малюнкi Пятра КОЗІЧА.

Малюнак Міхася ДАНИЛЕНКІ, тэма Аляксандра КАРШАКЕВІЧА.

Малюнак Жана ПАСЬТЯКА.

— У Парыжы так не носяць...

З НАРОДНАГА

— Міхась, куды ты бяжыш?

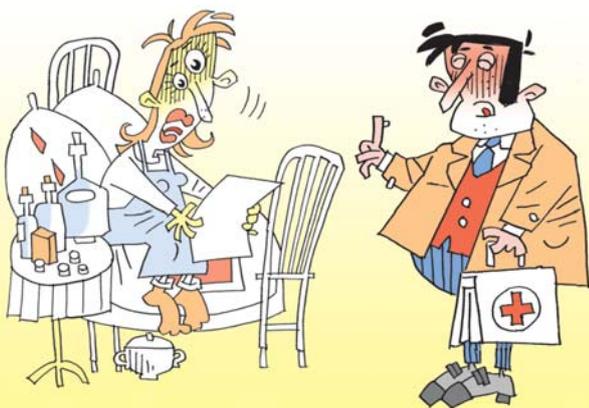
— На хайтуры класнага настаўніка, бо ён злуецца, калі хто спазняецца.

Селянін: — Думаў, што ты загінула...
Куды ж ты ад мяне?
Доля: — Іду ўпругкі, бо ты толькі п'еш гарэлку ды спіш.

Рэцэпт

Доктар напісаў і падае хворай рэцэпт.
— Колькі трэба плаціць вам, пане доктар?
— 50 злотых.
Хворая зрываецца з крэсла і ад нервовасці бегае па пакоі.
— Аздайце мне рэцэпт, — кажа доктар.
— Ці пан доктар хоча цану зменшыць?
— Не, хачу штось дапісаць на ўспакаенне васпаніных нерваў.

У судзе

Суддзя: — Вы прызнаеце сябе вінаватым у тым, што абразілі пана Казлоўскага, назваўшы яго дурнем?

Вінаваты: — Якая ж гэта абраза, калі ён папраўдзе дурны.

Суддзя: — Усё роўна няможна, бо гэта знявага асобы.

Вінаваты: — Ну, а як дурня ды назваць разумным, гэта не будзе знявагай? Гэта можна?

Суддзя: — Гэта можна.

Вінаваты: — Ой, о-ёй, пан суддзя, які ж ты разумны.

Як хто кахае

Кухарка — горача.
Цукернік — соладка.
Урадовец — афіцыйна.
Гімназіст — класічна.
Доктар — смяротна.
Бамбардзір — агніста.
Кааператар — супольна.
Журналіст — сенсацыйна.
Тэолаг — набожна.
Паэт — фантастычна.
Дурань — верна.

«Гэй, смалі, страляй, маланка!» (Сатыра і гумар Заходняй Беларусі (1920–1939), Мн., 1989 г.)

Малюнак Алега ПАПОВА.

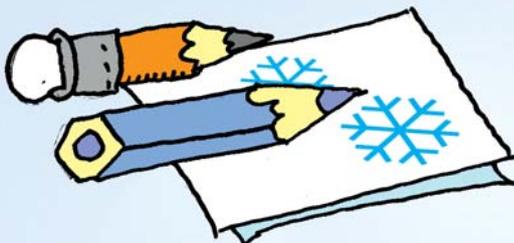

Ніна ГАЛІНОЎСКАЯ

Святочны парад

Спыніўся моцны снегапад.
І пачынаецца парад.
Дзяды Марозы і Снягуркі
Ідуць у модных шапках, куртках.
На іх дзівосныя узоры.
Яны зіхцяць, нібыта зоры.
Валёнкі з белае бавоўны
Звалілі з воблакаў чароўных.
Парад ідзе прыгожым строем
У добрым, радасным настроі.
Святочны казачны парад
Убачыць кожны будзе рад.
Калі ж не ўдасца – не сумуйце,
Парад святочны намалюйце.

Лёля БАГДАНОВІЧ

Зіма

Граюць гімн вятры-музыкі
Аж да самага цямна.
Зноў вятрыска снег наклікаў.
Снежань белы кужаль выткаў.
Добры дзень табе, зіма!

Васіль РАМАШКА

Мышка і кніжка

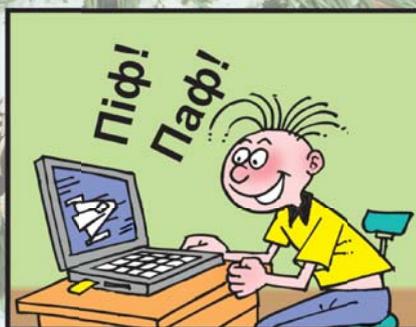
Вечарам у хаце Мышка
У кутку чытала кніжку.
Казкі, рэбусы, загадкі...
Час каціўся без аглядкі.

Раптам зазваніў будзільнік!
Мышка – скок – на халадзільнік.
Куляй рыжы Кот за ёю,
Мышка – скок – ды ў бак з вадою...

– Ой, ратуйце! – плача Мышка. –
Дачытаць хачу я кніжку!

Малюнак Андрэя ПУЧКАНЁВА.

Уладзімір МАЗГО

АКРАЗАГАДКІ

Акравершам называецца верш, у якім першыя літары вершаваных радкоў, прачытаныя зверху ўніз, утвараюць якое-небудзь слова. **Акразагадка** – гэта загадка, напісаная акравершам. Адказ на яе можна прачытаць, склаўшы пачатковыя літары радкоў.

1

Домік летні між прысад,
Агарод і спеўны сад
Часта вельмі клічуць нас
Адпачыць у вольны час.

2

Светлы, лёгкі, нібы пух,
Нечакана лёг на луг.
Едзем зноў на лыжах мы
Гожым покрывам зімы.

3

Звярок шукае ў лесе сгоў
Ад паляўнічых і ваўкоў.
Яго завуць «касы» здавён.
Ці здагадаліся, хто ён?

4

Рада з намі пагуляць.
Эх, яго нам не дагнаць!
Хоць жыве ў суседнім лесе,
А да нас дражніцца лезе.

Аптакі: 1. Дача. 2. Снег.
3. Зяцц. 4. Раха.

Шкада

- Кім ты хочаш стаць, калі вырастэш?
- Урачом...
- Як доктар Айбаліт?
- Пры чым тут Айбаліт? Ён жывёл лячыў, а я людзей лячыць буду.
- Ты што, жывёл не любіш?
- Я іх лячыць не люблю. Шкада вельмі....

Падслухаў Юрый ВЯРБІЦКІ,
г. Паставы.

У нас у гасцях – «Перац»

п е р е ц ь

Малюнак Анатоля ВАСІЛЕНКІ.

– Па грыбы?! Якія зімой грыбы?
– Ды разумееш, летам з-за работы не было часу выбрацца ў лес. А цяпер далі адпачынак...

Пра сёе-тое

Пра даішнікаў

Пад кустамі за базарам
Мужыкі сядзяць з радарам.
Будуць мужыкі з наварам,
Бо валодаюць радарам.

Пра асвету

Скончыў быў адзін студэнт
Міжнародны факультэт.
І з вышэйшай адукацыяй
Ён гандлюе пад акацыяй.

Косць ВАЛЫНЯКА,
г. Луцк.

Малюнак Анатоля ГАЙНЫ.

Кароткімі перабежкамі

На якую б нагу ні ўстаў, без другой не абыдзецся.
Чым часцей паказваеш рану, тым даўжэй яна гоіцца.
Найчасцей аб праўдзе гавораць ілгуны.
На аблічча гісторыі не раз нацягвалі маску.
За набытак дзякуй Богу, за страту вінаваць сябе.

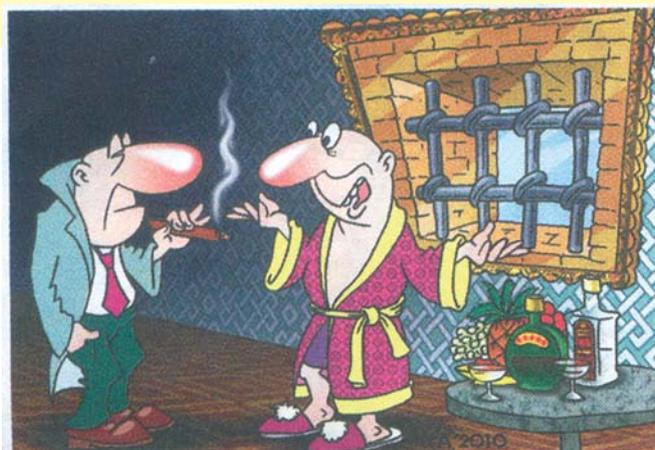
Бяда

Баба Яга сустрэла Змея Гарыныча:
– Гарыныч, ты чаго такі сумны сёння?
– На пенсію пайшоў.
– Дык радавацца ж трэба.
– А чаго тут радавацца? Галавы – тры, а пенсія – адна.

Пачуў і запісаў Алег КРЭМІНЬ,
г. Адэса.

Юрась БЯРЭЗА,
г. Роўна.

Малюнак Андрэя САЕНКІ.

– Разумееш, братан, і бабло ёсць, і воля, а ўсё нібы нечага не хапала без гэтай карціны!..

Малюнак Сяргея ФЕДЗЬКО.

Народныя ўсмешкі

Інтэрнэт

Пасля таго як з'явіліся інтэрнэт-форумы і магчымасць пакідаць там свае каментарыі, сцены ў нашых пад'ездах зрабіліся чысцейшымі.

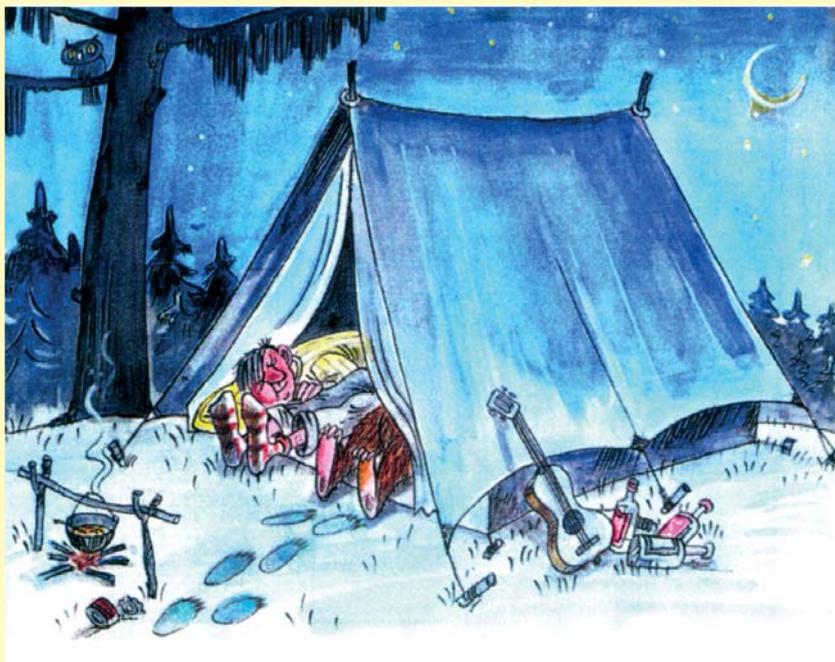
Пачула і запісала Алена КАВАЛЕНКА,
г. Ноўгарад-Северскі Чарнігаўскай вобласці.

Выходныя дні

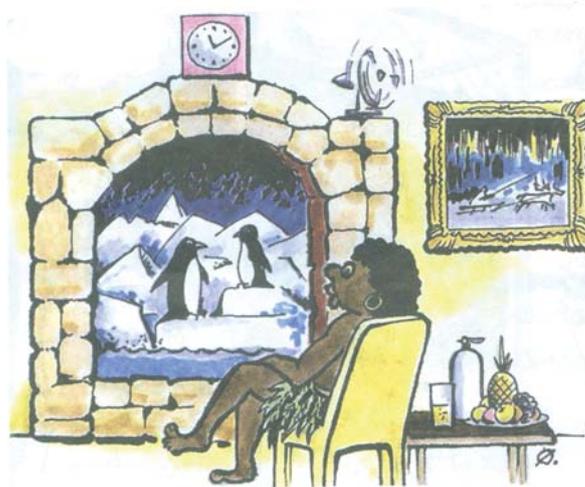
На бацькоўскім сходзе ў дзіцячым садку выхавальца адзначае:

— Я не ведаю, чым вы там займаецеся ў выходныя дні, але ў панядзелак за снеданнем усе дзеці чокаюцца кубкамі з гарбатай.

Пачуў і запісаў Яўген ПЯТКІЎСКІ,
г. Кіеў.

Малюнок Валерія ЧМЫРОВА.

— Што з табою, Рабко?
— Гаспадар чарку наліў пад Новы год!..

Малюнок Анатоля ВАСІЛЕНКІ.

Мовы

Чалавек уладкоўваецца на работу ў замежнае пасольства. Там ў яго пытаюць:

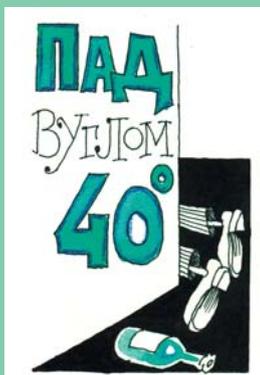
- Колькі моў ведаеце?
- Тры.
- Якія?
- Украінскую, англійскую, французскую.
- Ну, скажыце, калі ласка, што-небудзь па-англійску.
- Guten Tag.
- Гэта ж нямецкая.
- Ну, значыць, чатыры...

Пачуў і запісаў Ігар ДОЎЖЫК,
г. Ахтырка на Сумшчыне.

Лагічна

Грамадзянін N. выйграў суд у ДАІ: ён даказаў, што пры хуткасці 200 км/г немагчыма разгледзець знак 40.

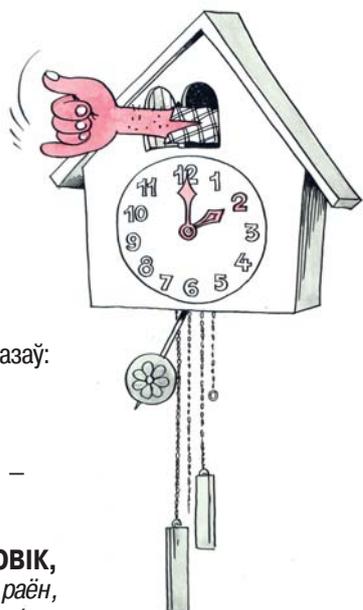
Пачуў і запісаў Іван ГРАЧАНЮК,
п. г. тыпу Шрамкоўка Драбаўскага раёна
Чаркаскай вобласці.

Завязаў

Сын бацьку за сталом сказаў:
 – Гарэлку піць я завязаў
 І пераходжу на віно,
 Бо дзешавейшае яно.
 Зайграюць грошы у дуду –
 Тады на піва перайду!..

Міхась ДУБОВІК,
 Бярэзінскі раён,
 в. Арэшкавічы.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Малюнак Алега ГУЦОЛА.

Аркадзь НАФРАНОВІЧ

Прызнанне выпівохі Антырэкламны жарт

Эх, бутэлекка, бутэлька, –
 Ты мая царыца.
 П'ю і ў будні, і ў нядзелькі –
 І ўсё чарка сніцца.
 Не спасцігнуць тваю сілу
 Ціхону, гарэзе...
 Хоць і вузенькае рыла,
 А як многа лезе!

Пастайскі раён,
 в. Камаі.

Малюнак Міхася ДАНИЛЕНКІ, тэма Міхася СТЭФАНЕНКІ.

З ПАДСЛУХАНАГА

Навучылі піць

Сустрэліся два п'яніцы.
 – Адкуль у цябе, Антось, фінгал пад вокам? –
 спагадліва цікавіцца сябрук.
 – Ай, Віцька, не пытай! – сумна махае той
 рукой. – Сустрэлі мяне ўчора трое і пачалі вучыць,
 як трэба правільна гарэлку піць...
 – Хто такія? – грозна падхопліваецца сябрук
 Віцька.
 – Хто-хто... Жонка, цешча і патэльня.

«Пашчасціла»

– Позна вечарам мяне перанялі нейкія бандзюкі
 і моцна пабілі: два дні не ўставаў з ложка. Але
 мне пашчасціла: гарэлка, што была ў пакеце, не
 разбілася!..

Даслаў Мікола НАВАРЫЧ,
 г. Мінск.

Малюнак Пятра КОЗІЧА.

Шаноўныя сябры!

«Лясны» фотаздымак натхніў вас на цікавыя, вясёлыя і дасціпныя падпісы, якія рэдакцыя атрымлівала і па пошце, і па тэлефоне. Гэта вельмі прыемна! Праўда, выбіраць найлепшыя радкі было складана... Тым не менш, пераможцы конкурсу на лепшы гумарыстычны падпіс да фотаздымка, змешчанага ў дзявятым нумары «Вожыка» за гэты год, вызначаны.

1-е месца і падпіска на часопіс на тры месяцы (студзень, люты, сакавік 2013 года) дасталіся пастаяннай удзельніцы конкурсу, даўняй чытачцы «Вожыка» **Вользе ЛАБАЖЭВІЧ** з г. Клецка. Вольга Паўлаўна не здолела вытрымаць фармат і напісала цэлы вершаваны дыялог пад назваю «Вяселля не будзе». Прыводзім асобныя радкі з яго:

« – Прыгажуня ты лясная, кожны ў лесе аб тым знае. Прапаную сэрца й крылы, буду верным да магілы.

– Мабыць, строіш ты мне смешкі. Падарункі дзе, арэшкі? Мне таксама невядома, дом ты маеш ці без дома? Хо-піць мне свайго добра, яшчэ замуж не пара!

– Зразумеў, сказала б прама: не пускае замуж мама!

– Выйсці замуж – мая мара! Толькі мы з табой не пара! Ты лятаеш, я скачу, жыць з табою не хачу!

– Ганарліўка, пашкадуеш! Пра мяне яшчэ пачуеш. Не гультай я, гаспадар, усяго лесу санітар!

– Не кахаю, прызнаюся, дзюбы доўгае баюся!

– Зразумеў я твой адказ, што ж, не выйдзе пары з нас. Тваіх слоў, лічы, не слухаў. Заставайся векавухай!»

Пра каханне напісаў свае радкі і пастаянны, актыўны ўдзельнік нашага конкурсу **Віктар МУХА** з г. Магілёва: «Гара з карой не сустракаецца, а кум з кумой грашаць – не каюцца!», «Кума дзюбатаму кумочку накрые стол і на пянёчку!» Ён заняў **2-е месца** і атрымаў падпіску на часопіс на два месяцы (студзень, люты 2013 года).

3-е месца і падпіска на часопіс на адзін месяц (студзень 2013 года) чакае таксама шчырага прыхільніка «Вожыка» **Анатолія ГАРАЧОВА** з в. Даўнары Іўеўскага раёна: «Дзяцел і вавёрка зранку разгуляліся ў «хаванкі». І гулялі б дацямна, але схованка – адна!..»

Аўтар фота **Іван ЖДАНОВІЧ** з г. Мінска атрымаў сваю заслужаную ўзнагароду: падпіску на «Вожык» на тры месяцы (студзень, люты, сакавік 2013 года).

Віншваем пераможцаў! Таксама прапануем новы фотаздымак «з усмешкай» і чакаем гумарыстычных падпісаў!

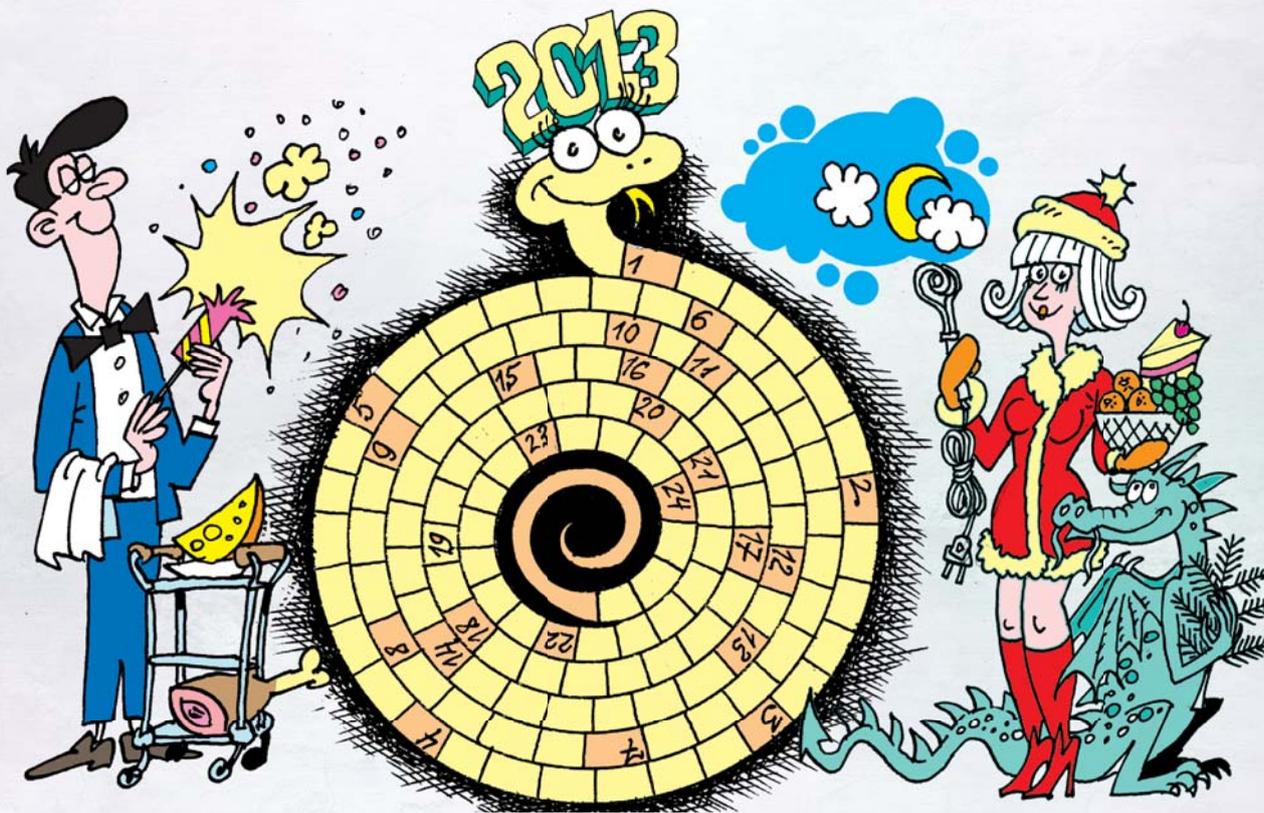

Малюнак Вікенцыя ПУЗАНКЕВІЧА, тэма Міколы НАВАРЫЧА.

- Я быў мастаком.
- А я музыкам.

Чайнворд «Змейка»

1. Рознакаляровыя папяровыя кружочкі, якімі абсыпаюць адзін аднаго на маскарадах, карнавалах і пад. 2. Ліст хвойных дрэў і кустоў, а таксама галоўная зброя вожыка. 3. Тое, што неўзабаве застаецца ад цукеркі. 4. Работнік, які асабліва працуе ў святы і які любіць піць чай. 5. Сакрэт. 6. Прылада, што сагравае зімой. 7. Сялянскі далікатэс, які часта падаюць на стол вэнджаным. 8. Урачыстая вячэра напярэдадні каляд, Новага года, што суправаджаецца варажбаю. 9. Вечназялёны куст ці дрэва, у нечым падобны да ёлкі. 10. Яго вельмі чакаюць у навагоднюю ноч. 11. Лятаючы змей. 12. У Дзеда Мароза ён чырвоны.

13. Дзяўчына са снегу. 14. Прадказвае будучыню па размяшчэнні нябесных святл. 15. Крупіны лёду. 16. Стравы, якімі звычайна заканчваецца абед. 17. Пасажырская машына з «рожкамі», што могуць прымерзнуць да правадоў. 18. Харчовы прадукт, які хацеў б знайсці пад ёлкай ліса. 19. Музыка, танцы, дарагія стравы, закускі, напіткі, віно — гэта ... 20. Частка сутак, у якую раз на год усе загадваюць жаданні. 21. Задача-галаваломка на адгадванне слоў. 22. Зімовая вопратка, у якой вельмі цёпла. 23. Каштоўны камень, амаль брыльянт. 24. Сімвал новага, 2013 года.

Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова
«Выдавецкі дом «Звязда»

«Вожык» — грамадска-палітычны,
літаратурна-мастацкі часопіс

№ 12 (1491), 2012 год.

Выдаецца з ліпеня 1941 года.
Часопіс «Вожык» зарэгістраваны ў Міністэрстве інфармацыі РБ. Рэгістрацыйны № 520.

Заснавальнікі — Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, РВУ «Літаратура і Мастацтва».

Галоўны рэдактар
Юлія Францаўна ЗАРЭЦКАЯ.

Рэдакцыйная калегія:

Анатоль АКУШЭВІЧ, Сяргей ВОЛКАЎ,
Навум ГАЛЬПЯРОВІЧ, Мікола ПРГЕЛЬ,
Тамара ДАНІЛЮК, Валянціна ДУБРОВА,
Юлія ЗАРЭЦКАЯ, Казімір КАМЕЙША, Алег
КАРПОВІЧ, Уладзімір МАТУСЕВІЧ, Міхась
ПАЗНЯКОЎ, Павел САКОВІЧ, Уладзімір
САЛАМАХА, Васіль ТКАЧОЎ.

Рэдакцыя:

Наталля КУЛЬГАВАЯ (адзел фельетонаў і пісьмаў), Аляксандр КАРШАКЕВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара, мастацкі аддзел).

Рэдактар стылістычны Кацярына ГОЛУБ.
Камп'ютарная вёрстка
Алена МАКАРЭНКА.

Юрыдычны адрас: 220013, Мінск,
вул. Б. Хмяльніцкага, 10а.

Адрас рэдакцыі:
220005, Мінск,
проспект Незалежнасці, 39.
E-mail: a-vojik@yandex.ru

Тэлефоны:
галоўнага рэдактара — 288-24-62,
намесніка галоўнага рэдактара,
аддзела літаратуры, мастацкага
аддзела — 284-84-52, бухгалтэрыі — 284-66-72, факс — 284-84-61.

Рукапісы не рэанзуюцца і не вяртаюцца.
Перадрукоўваючы матэрыял, трэба абавязкова
спасылацца на «Вожык». Разглядаюцца рукапісы,
надрукаваныя на машыны або набраныя
на камп'ютары. Аўтары публікацый нясуць

адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў.
Рэдакцыя можа друкаваць матэрыялы, не пазбягаючы пазіцыю і думку аўтараў.

Падпісана да друку 7.12.2012
Фармат 60x84 1/8. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 2,79.
Ул.-выд. арк. 3,59. Тыраж 1920 экз.
Заказ 3660.

Кошт нумара ў розніцу 12 900 руб.

Рэспубліканскае ўнітарнае
прадпрыемства «Выдавецтва
«Беларускі Дом друку».
220013, Мінск,
проспект Незалежнасці, 79.
ЛП № 02330/0494179 ад 3.04.2009.

© «Вожык», 2012